

Krešimir Bagić

Pesmi

1.

Še šest korakov,
 še tri grame svetlobe
 in ustvaril bom stih.
 Ti, ki govoriš o soncu,
 me učiš o morju.
 Ura je za v žep.
 Zrak je za poslušanje.
 Škatlo se slika,
 kadar v njej vžigalice ne proslavljajo
 božiča. Kajti: v sobi besede
 izginjajo kot ribe.

2.

Reflektor poleg mene nenadoma reče
 »ah« in crkne. Tresk, igra svetlobe in sence,
 kri, pes, ki zavija. Svečenik je samo
 pogledal svečo v oknu. Pijanci
 si v kopalnici umivajo zobe. Jokajo. Kolači,
 ki jih imenujejo breskvice, pomočeni v kavo,
 se razlivajo v očeh mačk. Grem po
 hodniku, škripanje desk, mrak. Kazalci
 na moji roki plešejo. Na živce mi
 greš. Ne. Tudi ti meni ne. Vau, vau. Ministranti
 so vso hišo obrnili na glavo.
 Iščeš kozarce. Iz keliha se pije vino. Samo
 še ena žlička.
 Blic, tanek curek
 plamena, dim.

3.

Ob beli vtičnici se grejejo mravlje in šahovske figure. Kot nasledniki brazilskih nogometašev iz šestdesetih. Tok prihaja vse do modrordečega troseda. Prah. Nobenega giba. Vse je uničilo lepilo. Bolezen je nežna in ima čudno ime. V njenem dnevniku rastejo izključno višnje. So kisle in običajno imajo kamnite koščice. Rade trajajo med množico nepovabljenih slik. Izkušnost je popolnoma izgubila pomen. Pešci ne potiskajo žoge: oni trpijo za nostalgijo – zmrzljivi so in po tem podobni mravljam. Treba je pobegniti iz te zgodbe, pozabiti belo barvo. V mestu s tako arhitekturo so oči bolj prazne od zrcala. In od kamere v ulici jesenov.

4.

Kremna gobova juha. Odpri svoj obraz v zagonetnem iskrenju oči. Čas za osvežitev je. Lahko na primer začneš o preprogi, njenih utorih, ki odrekajo smisel vsaki tvoji zgodbi. Indigo vedno sanja blazino – to vedo vsi. Lahko režeš kruh na nepredstavljivo tanke rezine. Rezilo se vselej enako zablešči, nikoli ne pozabi povedati: – Lahko je opisati človeka brez karakterja!, prešteti vse kose tvoje garderobe, omeniti omaro. Lahko se igraš s sadovi kot kakšen pedanten lingvist. Bela stranica hladilnika, pepel dneva v pvc vrečki, vrata, ki jih ni mogoče zapreti, kolački, kumarčice itd. Navsezadnje lahko izpljuneš 'na svidenje', medtem ko ti prsti hrepenijo po samoti, po pozabi. Reči: – Neznani Nekdo je z vrvi na garaži odnesel polsuhe hlače: znamke LEE, Made in Schwitzerland, 100 frankov.

5.

Reportaža o vžigalicah je zavzela mizo. Nevihte ni omenjala, čeprav strele niso varčevale s tvojimi zenicami. Milijoni svinčenih kolačkov so naselili sobo. In vsi glasno kričijo: – Da, to je naša celica. Spimo z gospodom, pižama mu štrli iz hlač, trpi zato, ker je ženi pripomnil, da prepogosto grdo ravna s telefonom. Na pomoč: kravata, rumeno, rdeče, zeleno. Že dogoreva. Da. To je ta celica, ta prizor s pištolami in prti. Gozd molči. Žena molči. Cigareta molči. Premikaš stole iz kota v kot, kot da so cvetlični aranžmaji. Bojim se krvi, ki jo omenjaš. O tem sem ti že govoril. Vžigalnik si pozabil pod blazino, kot da je problem v perju. Ne piši več, pojdi spat.

6.

Sneg ima lepo ime. Sem in tja iz njega delam jogurt. Z jezikom, dihom, rokami. Bolje se spi, če človek ne omenja sladkorja. Pojedel sem poln krožnik fižola. Iz omare prihajajo muhe, mravlje, kobilice in levi. V zrcalu so vsi enako zeleni. In željni krvi. Snegu ni všeč, če ga primerjajo z večnostjo. Ki me obiskuje v sanjah. Ki je trenutek. Vsi sledijo poti svetlobe. Vlamljajo v prazno stanovanje. Policija, sekira, nož, krvavi mešički pod očmi. V nosnicah tamponi. Trosed je obležal na stopnišču. Prši dež, zaliva ciklame, zelje, širi zenice. Ena, dva, tri: zamižal sem. Zdaj!

10.

Samo zavese, samo zidovi.
 Vstopam v sobo, odhajam iz sobe,
 dotikam se predmetov: njihovih imen
 se spominjam, jih pozabljam, jih proizvajam.
 Morda tudi beli pejsaž noči.
 Zrak mi dobro pristoja, čeprav je
 preveč hiter. Hladno je. Mlinček za
 kavo, pepelnik, mahagonij
 in druge nežne besede so poškrapljene
 s krvjo. Vstopam in izstopam. Nisem
 zmeden. Ne pišem pisem. Nikomur ne
 izpovedujem ljubezni. Ni me.

7.

Volk, volk, bodi tiho!
 Za zidovi stojijo tapete
 v položaju 'mirno'. Bršljan
 in muhe obraščajo siva rebra
 radiatorja. Na radiu
 repetirajo črno-beli svet.
 Ona v globokem zrcalu prekriva
 svojo osmo plast šminke
 s pudrom. Ohlipi burje ji ogrožajo
 sinuse. Nikjer niti sledu o črnilu
 bivšega kemičnega svinčnika. Nikjer
 zlatega zoba tvoje matere.
 Lepilo je bogokletno omenjati.
 Rob mize je konec najinega pogovora.
 Srečno do naslednjega obroka!
 Volk, volk, bodi tiho!

8.

V jutranji izdaji podzemne
 vode pazijo hišo. Majhna rdeča
 kitara in pelerina štejeta
 neslišne korake. O njih je treba
 neprestano pisati. Zločinci nosijo

podpetnike in brazgotine na vratu.
 Njihov obraz je morje. Val vlomov,
 val potresov. Trije akordi pobegnili
 iz oči vse do ulice, ki ji je
 ime pozabljeno. Tam se sladka
 z jabolčnim kompotom in izbirajo
 citati za vstop v zgodovino tišine.
 »Obraz je samo stvar, ki jo je treba
 napisati.« – lotosov cvet
 Rolanda Barthesa. Tiskarji so
 uničili naslov. Burja. Plastična
 operacija. Legitimacija. Neumnosti.

9.

Pisalni stroj je pokvarjen.
 Videti je, da primitivni mehanizem
 njegovih utrujenih zobnikov
 ni zdržal spretnosti roke,
 ki je hotela slediti glasu
 telesa. Praviš, potuhnjeno delo
 nostalgije je fikcija. Ti,
 ki si hotel igrati preferans
 in zbirati listje v hrastovem
 drevoredu. Teško je samo z mislijo
 pustiti mizo brez sape. Zašili
 roko. Pada dež in vsa telesa so
 mokra. Izginja pomlad.
 Rušijo se žlebovi. Podajnih
 glagolov ni. Pesimisti
 trdijo: nič več ne bo postalo
 znak.

Prevedel Jure Potokar